

Kommentar. Hommel-dommen og Muhammed-sagen viser begge kløften mellem verdens triste krav til robust pragmatisme og den danske fastlåsning i høje idealer. Nu bliver det vanskeligt at få den forgiftede tidsånd tilbage i flasken.

Nedsmeltningen

Af MICHAEL CLEMMESSEN

NR. 06, 10. - 16. februar 2006

TROENDE muslimer ser Jyllands-Postens tegneres og redaktions forbrydelse som langt mere alvorlig end amerikanske soldaters mishandling og ydmygelse af irakiske fanger i Abu Ghraib-fængslet. Amerikanerne mishandlede kun levende mennesker, de hånede ikke profeten. De kunne også undskylde og straffe. Set fra vore allieredes side er Danmark en mildest talt skadeligt naiv - nu helt uanvendelig - partner i forsøget på at gøre et eller andet konstruktivt i Mellemøsten.

Hommel-dommen og profetsagen viser begge kløften mellem verdens triste krav til robust pragmatisme og den danske fastlåsning i høje idealer. Erhvervslivet må nu flage ud for at generobre markeder, danskere i muslimske lande må skifte statsborgerskab, Forsvaret kan glemme sine fremtidsplaner om en konstruktiv rolle i verdens konfliktområder (der jo som oftest har muslimske befolkninger), udviklingshjælpen må i langt større grad kanaliseres gennem internationale organisationer, og Danmark må nok aktivt søge det nødvendige befolkningstilskud blandt etnisk-religiøse grupper med demonstreret evne til at integrere, som vietnamesiske buddhister, polske katolikker og tamilske hinduer.

Den dybeste nedsmeltning af dansk udenrigs-, forsvars- og indenrigspolitik siden 9. april 1940 udløstes af en kombination af en avisredaktions ønske om at provokere eller dens svigtende rettidige omtanke, indenrigspolitisk opportuniste, diplomatisk amatørisme samt imamers mobiliseringstur til vennerne for at hente støtte mod det danske liberale, næsten ikke-religiøse samfund. Det gav islamistiske netværk et velkomment påskud til symbolsk at ofre Danmark til den frustration og det had mod Vesten, som mange års løgne har opbygget hos moderate og passive muslimske trosfæller verden over. Efter imamturen kunne intet stoppe forløbet. Lavinen blev målrettet og udløst.

Så fulgte koordination via internettet, interesse fra *al-Jazeera* og andre muslimske satellitkanaler, muslimske regimers opportuniste samt aktivisters taktiske mobilisering af demonstranter via SMS. Regimer som det syriske handlede i akut fromhed. De troede, det kunne ske i denne gode sag uden risiko for dem selv. Fejlagtigt, fordi det bliver meget, meget vanskeligt at få den forgiftede tidsånd tilbage i flasken.

DET er nu vanskeligst at forstå, hvorfor det officielle Danmark i måneder håndterede sagen som i diplomatisk dvale. Vi har som et lille land altid måttet diskutere alt med omverdenen, herunder principper vi ikke burde fravige. Man kunne ikke nægte at tale med Sovjets eller andre stormagters repræsentanter, når de ønskede det, og om det, de ønskede diskuteret. Sådant var det bare. Det var ganske vist vanskeligt at forudse, at det kunne gå så dramatisk galt. Hvis indlysende, ville vores allierede på en helt utvetydig måde have fremmet rettidig omhu. Deres ambassadører og regeringer møder vi jo jævnligt. Men det gik katastrofalt galt. Ingen havde erkendt lavinefaren.

Var den danske elite blind og ineffektiv, fordi dansk udenrigspolitik siden 1980'erne har været fastlåst til den umiddelbare folkevilje, repræsenteret af opportunistiske medier i samspil med populistiske politikere? Var årsagen, at vi arrogant følte os usårlige, fordi Danmark nu er selvforsynende med olie og gas, så vi ikke engang som ukrainere og georgiere skal fryse og cykle for principper og frihed?

Årsagen er imidlertid kun af historisk interesse. Danmark og danske står nu fastlåst som skydeskiver. Vi vil nu i lang tid fremover være det mest oplagte, populære mål for islamistisk terror. Danske militære enheder, udviklingsprojekter og enkeltpersoner er herefter næsten uanvendelige. Fra FN-militærobservatører i Kashmir og indsats i Sudan, støtteprojekter i Gaza til den militære tilstedeværelse i Irak og Afghanistan. Alle udsendte må nu koncentrere sig om at beskytte sig mod hævn og gidseltagning med det formål at ramme »de skyldige«.

FORLØBET, der udviklede sig mod lavinen, startede med de amerikanske problemer i Irak efter invasionen for to-et-halvt år siden. Vesten ses af et nu stigende antal muslimer ikke alene som gudløse, fjendtlige, degenererede, imperialistiske, korsfarende jødevenner, men samtidig som foragtelige, kvindagtige svæklinge. Oprøringen vil fortsætte, efter at Danmark er blevet tvunget ud af Mellemøsten for at håndtere de hjemlige virkninger af lavinen. Konfrontationen accelererer, drevet af fundamentalister og følelser.

Situationen er ganske vist anderledes end i 1947, men den er også nu præget af dyb indenrigspolitisk splittelse i Europa. Den bliver ikke lettere at håndtere af, at loyalitet ses knyttet til hudfarve og påklædning. I de næste måneder vil forholdet mellem Vesten og den muslimske verden hurtigt forværres yderligere. Islamisterne har god grund til optimisme. De vil vinde frie valg, hvor sådanne tillades. Men da demokrati er uforeneligt med religionens krav, vil de på mere eller mindre kreativ måde fastholde den magt, de har

vundet. Som i Iran kan det ske gennem en kombination af en forfatningsmæssig ramme, international aktivisme og målrettet pres mod det reformivrige flertal i befolkningen.

Islamistiske regimer vil konkurrere om den ideologiske førertrøje. Lige nu med Iran som selvsikker leder. Det iranske regime har behov for en ledende rolle i kampagnen mod Danmark. Det har også behov for og får kernevåben på missiler, der kan nå Europa, som symboler og pressionsmidler. Vesten placeres reelt og indlysende magtesløs - til hån.

Tilbage står danskerne. Svigtet i spørgsmålet om pressefrihed af chokerede og forsigtige allierede. Bebrejdet for racisme af nordiske naboer, der ikke tør erkende, at sagen blot blev valgt som påskud af islamiske netværk med repræsentanter blandt os - og dem. Vi står forvirrede sammen. Senere kommer fornægtelser af virkeligheden, de gensidige bebrejdelser og frygten. Som i Holland, hvor etniske hollændere ikke længere tør udtale sig til kamera.

Michael Clemmesen er historiker og pensioneret brigadegeneral.